

st-le za skutečného zaměstnance již před tím, než svůj slib složil, a nemůže st-l z tohoto nazírání státní železniční správy pro svůj nárok na státní občanství čsl. ničeho dovozovati.

Č. 7208.

Živnostenské právo: * Není periodickou dopravou osob ve smyslu § 15 bodu 3. živn. řádu, jestliže doprava děje se na určité trati v určitých obdobích jen se zřetelem na předchozí objednávku určitých osob, a není tudíž dopravní prostředek k dispozici komukoliv.

(Nález ze dne 12. dubna 1928 č. 9070).

V ě c: Jan M. v T. proti zemské správě politické v Brně stran přestupku živn. řádu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Trestním nálezem osp-é v H. z 9. září 1926 byl st-l uznán vinným přestupkem § 22 živn. řádu, který spáchal tím, že bez koncese provozuje periodickou dopravu osob autobusem na trati Š.—S. nádraží, a odsouzen dle § 132 ž. ř. k pokutě 200 Kč, po případě do vězení na 20 dnů. — Odvolání z toho podanému nebylo nař. rozhodnutím vyhověno, jelikož skutková podstata přestupku je prokázána doznáním st-lovým. K námitkám odvolání bylo podotknuto, že otázka, zdali doprava se děje na objednávku a zdali st-l má s dělníky, které dopravuje, dojednanou smlouvu nebo ne, je vedlejší, neboť i periodická doprava může se dít na objednávku, nebo na základě smlouvy.

Stížnost na toto rozhodnutí podanou, jež nepopírajíc správnost skutkové podstaty, z níž žal. úřad vycházel, v podstatě namítá, že nař. rozhodnutí nesprávně si vykládá pojem periodické dopravy osob, uznal nss důvodnou.

Periodická doprava osob je v § 15 bodu 3 živn. ř. prohlášena za živnost koncesovanou. Co dlužno rozuměti takovou dopravou, zákon zevrubně nevymezuje, a dlužno proto pojem této živnosti vykládati dle přirozeného významu označení jejího. Z poimenování jejího pak plyne, že musí jíti o dopravu osob a že se doprava ta musí dít periodicky. Periodickou pak je tenkrát, když podnikatel obstarává dopravu na určité trati, když tato doprava je obecnstvu předem ohlášena, děje se v určitých časových obdobích dle jízdního řádu a když dopravní prostředek je k dispozici komukoliv i bez předchozí objednávky. Jde-li o pouhé vyřízení individuální objednávky určitých osob a není-li dopravní prostředek k dispozici jiným osobám než těm, které si jej objednaly, nelze mluvit o periodické dopravě osob, třeba se dala na téže trati a v určitých, pravidelně se opakujících obdobích časových.

V daném případě tvrdil st-l ve svém odvolání z trest. nálezu první stolice, že dopravuje denně 37 dělníků ze Š. na nádraží do S. na základě dojednání, jímž se zavázal na zkoušku po dobu jednoho týdne až 14 dnů tak činiti, a namítal, že tuto dopravu nelze považovati za periodickou, poněvadž jde o dopravu na objednávku a není dopravní prostředek k dispozici osobám jiným, jež si dopravní prostředek neobjednaly. Popřel

tedy st-l, že dopravní prostředek je k dispozici komukoli, kdo by bez předchozí objednávky v čas, určený pro dopravu se dostavil a byl ochoten jízdné zapraviti.

Když žal. úřad přes to, že st-l popřel existenci tohoto podstatného znaku periodické dopravy osob, uznal jej vinným přestupkem neoprávněného provozování této živnosti, vycházejí z mylného právního názoru, že tato okolnost je pro posouzení věci irelevantní, dopustil se nezákonnosti.

Č. 7209.

Ž i v n o s t e n s k é p r á v o: Majitel obchodní živnosti není oprávněn něn, přijímati zakázky na opravu obuvi jím prodané.

(Nález ze dne 12. dubna 1928 č. 9071).

V ě c: František P. v P. proti zemské správě politické v Brně stran přestupku živnostenského řádu.

V ý r o k: St í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Trestním nálezem osp-é v P. byl st-l uznán vinným přestupkem § 38 a) živn. ř., jehož se dopustil tím, že přijímá zakázky na opravu obuvi jím prodané, ač má jen opovězenou živnost obchodní, a odsouzen dle § 131 živn. ř. k pokutě 50 Kč, po případě do vězení na 5 dnů. — Odvolání z toho podanému nebylo nař. rozhodnutím vyhověno

Stížnost namítá, že nař. rozhodnutí spočívá na nesprávném výkladu zákona a snaží se dovoditi, že ustanovení posledního odstavce § 38 a) živn. řádu, nemá-li tu býti rozpor s předpisy, obsaženými v odstavcích předcházejících, nelze vyložit jinak, než že majitelé obchodní živnosti nesmějí prováděti opravy obuvi ve vlastní režii a nesmějí přijímati zakázky na opravu obuvi koupené jinde, než u dotyčného majitele obchodní živnosti, není jim však bráněno, aby přijímali zakázky na opravu obuvi, která byla svého času u nich koupena.

Výklad, který se tu stížnost snaží dáti cit. ustanovení, nelze uznati za správný.

V prvních dvou odstavcích § 38 a) živn. ř. jsou povšechně vymezena oprávnění obch. živnosti na jedné straně, a výrobních živností na straně druhé, kdežto v posledních dvou odstavcích jsou speciálně vymezena oprávnění obchodu šatstvem a obuví, co do oprávnění brát míru a přijímati zakázky na opravy. Obsahují tedy poslední dva odstavce samostatné, od prvních dvou odstavců odchylné předpisy (srovn. slova »toliko potud« a »toto omezení« v odst. 3), a to jednak v tom směru, že brání míry jest majitelům těchto dvou druhů živností obchodních, pokud živnost tu neprovozovali již dne 1. ledna 1907, dovoleno pouze potud, pokud je toho třeba, aby vybrali vhodné zboží ze svého skladu (odst. 3), jednak v tom směru, že jim nepřísluší vůbec právo přijímati zakázky na opravu obuvi, resp. šatstva, třeba živnost svoji provozovali již přede dnem 1. ledna 1907 (odst. 4). Když zákon pro tyto dva druhy obch. živností zcela jasně stanoví něco jiného než pro obch. živnosti